

han i Finansudvalget. Det blev vedtaget i Finansudvalgets Møde den 9. December; hvor det ærede Medlem, som var fraværende den foregaaende Dag, var kommen til Stede, og uagtet han ikke egentlig billigede det, fandt han det ikke, som han ogsaa har udtalt her tidligere, til nogen væsentlig Nytte at tage et Særstandpunkt. Derved blev det Udvalget enstemmigt, der besvarede dette Spørgsmaal.

Den 10. December blev saa den Skrivelse afsendt, som har voldt saa megen Forstyrrelse. Man er stadig gaaet ud fra, og det ærede Medlem fra Ringsted synes stadig at gaa ud fra, at der har ligget noget andet i denne Skrivelse, end der ligger. Han har ment, og han hævdede endnu i Dag, at denne Skrivelse var affattet saaledes, at Ministeren kunde faa den fejlagtige Opfattelse af den, at den gik ud paa at billige Afholdelsen af de til Omlægning af Garnisonerne nødvendige Udgifter i deres Helhed, noget, den slet ikke gør. Jeg har taget en Afskrift oppe i Bureauet af Finansudvalgets Kopibog, som ogsaa har været tilgængelig for det ærede Medlem fra Ringsted, og Skrivelsen lyder saaledes:

Under Henvisning til den med Deres Ekscellence den 7. ds. afholdte Konference har jeg herved den Ære at meddele, at Udvalget billiger, at Indkvartering sker ved Opførelse af Kaserne og ikke ved Indkvartering hos Borgerne.

J. C. Christensen.

Det er Ordlyden af denne Skrivelse, og jeg kan ikke forstaa, at man med denne Ordlyd kan sige, som det ærede Medlem sagde før, at det var den afgaaede Formands Fejl, at Skrivelsen havde faaet en saadan Affattelse, at den har kunnet opfattes som en Tilslutning til Forsvarsministerens Garnisonsplaner. Jeg skal maaske senere komme tilbage til dette Forhold, men for Øjeblikket skal jeg indskrænke mig hertil angaaende denne Side af Sagen. Men jeg kan ikke lade være at knytte nogle Betragtninger til hele den Diskussion, som er ført om denne Sag.

Hvorfor er denne Sag kommen ind i det Spor, den er kommen ind i, og som det ærede Medlem fra Ringsted fremdeles vil holde den i? Jeg tror, at jeg har fundet Forklaringen. Det er mærkeligt at se, hvorledes denne Sag er kommen frem til Offentligheden. Efter at Skrivelsen af 10. December var bleven afsendt, laa Sagen stille hen i Finansudvalget. Der blev ikke foretaget mere. Der var ikke Anledning

til det. Den omhandlede Skrivelse fra Ministeren blev trykt i et Hæfte Aktstykker, som blev omdelt i Finansudvalget allerede den 9. December om Aftenen. Alle Medlemmer kendte den selvfølgelig allerede den Gang. Men der blev ingenting foretaget. Det Hæfte Aktstykker blev behandlet i nogle følgende Møder, for saa vidt det indeholdt Forslag, som Finansudvalget skulde tage Stilling til, og der skete ikke noget. Den foreløbige Betænkning blev affattet, redigeret og gennemgaaet, og Finansudvalgets Medlemmer rejste hjem i Juleferien.

Saa læste jeg den 22. December i „Politiken“ en Meddelelse om, at nu havde tre Byer, Roskilde, Ringsted og Vordingborg, underskrevet Overenskomsten om Garnisoneringen. Det var en almindelig lille Meddelelse, der havde til Overskrift: „En dyr Fornøjelse for Vordingborg, Roskilde og Ringsted“, og i Meddelelsen stod, at Ringsted skulde betale ikke mindre end 2 Mill. Kr. Men den, som har ladet Meddelelsen gaa ind i Bladets Spalter, synes ikke at have set nærmere paa den, thi der var ikke gjort noget ud af denne meget slemme Historie for Byerne. At tænke sig, at en By som Ringsted maa betale ikke mindre end 2 Mill. Kr. Man har altsaa aabenbart ikke tænkt noget nærværdigt ved Spørgsmaalet den Gang. Et Par Dage efter refereredes ligeledes, at to andre Byer, Holbæk og Hillerød, havde afsluttet Overenskomst, men der er man kommen til et lidt andet Resultat. Der meddeles simpelt hen, at Indkvarteringsbyrden for Hillerød vil blive omtrent 5,000 Kr. aarlig. Det er meget nøgternt, der er ikke noget ved det.

Julehelligdagene gik, og da var alt roligt, som det bør være. Men saa hen i Ugen kom der nogle Artikler frem i „Politiken“ og i andre Blade. Man havde nu opdaget de 8½ Mill. Kr. Det var den første Opdagelse. Det slog man naturligvis stærkt paa. Der var for Resten andre end de Radikale, der studsede ved den Sum. For det kan ikke nægtes, at den Sum, man havde tænkt sig, og som i alt Fald jeg havde tænkt mig skulde komme til Anvendelse i dette Øjemed, langt fra var saa stor. Det er man sikkert aldrig gaaet ud fra, naar denne Sag har været overvejet tidligere. I de følgende Dage kom der en anden Side frem af denne Sag. Det drejede sig ikke alene om de 8½ Million, men tillige om det konstitutionelle Spørgsmaal, om, hvorvidt Forsvarsministeren paa Grundlag af den Tilslutning fra Finansudvalget, som man nu gra-